

Arrest

nr. 253 835 van 30 april 2021
in de zaak X / II

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 december 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat V. WORONOFF, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juni 2019 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.06.2019 werd ingediend door :

(...)

+ haar meerderjarige zoon: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw A.M. (...) de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

In de aanvraag wordt verwezen naar de inmiddels meerderjarig geworden zoon, T.F. (...), die aan autisme en gedragsstoornissen met impulsiviteit en agressie lijdt (de diagnose werd in Albanië gesteld zoals blijkt uit een document in de aanvullende stukken). Betrokkene zou nood hebben aan ondersteunende therapie en volgt buitengewoon onderwijs type 2 (matige of ernstige mentale beperking). Volgens de moeder van betrokkene bestaat er geen adequaat onderwijs in Albanië.

Haar zoon is heden 18 jaar en lijdt aan ontwikkelingsstoornissen type autisme met taalachterstand, gedragsproblemen en nood aan mantelzorg die door de moeder verstrekt wordt. De moeder kwam met haar kind recentelijk, namelijk in 2019, naar België. Verondersteld mag worden dat haar kind Nederlandstalig onderwijs volgde zonder kennis van de Nederlandse taal. Dat is geen ideale situatie en dat blijkt ook uit het document van de school Z.(...) waarin staat dat het erg moeilijk is om T.F. (...) te activeren, dat hij passief is en weinig interesse toont in het klasgebeuren. Gezien de mentale status van betrokkene lijkt het dan ook beter dat hij in zijn eigen taal opgevangen wordt, iets wat in België quasi onmogelijk is. Medische zorg is beschikbaar in Albanië. Dat blijkt ook uit de documenten die aan de aanvraag werden toegevoegd (Regionaal centrum voor mensen met autisme waar T.F. (...) therapie volgde). Bij onderzoek naar beschikbare zorg gaat het er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. In de aanvullende stukken zitten documenten van een Albanese school (“H. LEZHA in Lezhë) waarin wordt gesteld dat onderwijs gecombineerd met therapie op school niet mogelijk is. Speciaal onderwijs is geen medische behandeling en is niet onontbeerlijk gezien dit maar geldt tot 18 jaar. Indien T.F. (...) nog steeds in Albanië naar school wenst te gaan kan ook buiten het schoolgebeuren aanvullend therapie worden gevolgd. Er is geen tegenindicatie tot reizen. Op datum van 27.08.2020 werd door Dr. B. (...) een QMED advies afgeleverd. Het volledige advies kan opgevraagd worden via securmed@ibz.fgov.be Er zijn ook familiale opvangmogelijkheden in Albanië. De vader van mevrouw A.M. (...), de heer N.M. (...), is woonachtig in T. (...). Mevrouw A.M. (...) heeft ook 2 broers die haar kunnen bijstaan: de heer V.M. (...) woonachtig in L. (...) en de heer A.M. (...) woonachtig in T. (...). Ook de vader van T.F. (...), waarvan mevrouw gescheiden is sedert 2007, de heer Tr. F. (...), kan mede instaan voor de zorg van hun gemeenschappelijke kind.

Betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij

beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin mevrouw en haar meerderjarig kind verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag wordt individueel onderzocht.

Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.”

1.3. Op 17 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij respectievelijk de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen hernemen in hun synthesesmemorie vooreerst letterlijk de middelen zoals ze die hebben uiteengezet in hun inleidend verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, uitspraak dient te doen op basis van de synthesesmemorie. De verzoekende partijen hebben er zelf voor geopteerd om een synthesesmemorie neer te leggen. In deze synthesesmemorie dienen de in het inleidende verzoekschrift aangevoerde middelen te worden samengevat en kunnen de verzoekende partijen tevens repliceren op het verweer in de nota met opmerkingen, zodat de Raad op basis van één enkel samenvattend stuk kan oordelen.

Zoals de Raad van State reeds meermaals oordeelde, omschrijft artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de synthesesmemorie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesmemorie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure” (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7)*. Aldus wordt de bedoeling van de wetwijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een “repliekmemorie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (*Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23*).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetwijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in

de synthesesememorie (zie onder meer RvS 10 november 2015, nr. 232.853 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907).

3.2. De verzoekende partijen gaan in hun synthesesememorie vervolgens over tot het samenvatten van de door hen ingeroepen middelen en het repliceren op het betoog dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen voert.

Gelet op voorgaande vaststellingen in punt 3.1., kan de Raad enkel de samenvatting van de middelen in de synthesesememorie aangevuld met de repliek op de verweernota beoordelen.

In een enig middel voeren de verzoekende partijen in de samenvatting in hun synthesesememorie de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie voorzien in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en in artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij lichten hun enig middel toe als volgt:

“1.

(...) Definitie van buitengewone omstandigheden:

De Raad van State definieert de buitengewone omstandigheden als deze die “een terugkomst in het herkomstland onmogelijk maken of bijzonder moeilijk “ en onderlijnt dat “dit begrip niet vermengd wordt met dit van “overmacht” (onder andere R.S., arrest nr. 88.076 dd. 20 juni 2000).

Door te beslissen dat de concrete situatie van verzoekers bestudeerd werd en dat met deze studie de tegenpartij tot het besluit komt dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk is, schendt de tegenpartij de beginselen van uitdrukkelijke motivering en afdoende motivering in de mate dat:

Gespecialiseerd onderwijs voor autistische mensen bestaat niet in Albanië, reden waarom verzoekster zich tot België wendde.

Autisme is een aangeboren pervasieve ontwikkelingsstoornis die zich kenmerkt door beperkingen op het gebied van sociale interactie en (non-)verbale communicatie en door een beperkt, repetitief of stereotiep gedragspatroon.

Het gaat hier niet over een kwestie van minder goede kwaliteit zoals samengevat door de tegenpartij.

Tot nu toe verblijft Thomas in een gespecialiseerde instelling vlakbij Tienen.

Een dergelijke instelling bestaat niet in Albanië die ook geen aangepast onderwijs kan verschaffen.

Dit betekent dat een terugkomst in Albanië schadelijk zal zijn voor Thomas, wat overeenstemt met een bijzondere moeilijkheid om naar het vaderland terug te keren.

2.

Het onderzoek van de aanvraag op twee aspecten, hetzij de ontvankelijkheid en de grond van de zaak, uitsluit niet dat “eenzelfde feit zowel een buitengewone omstandigheid toelatende de invoering van de aanvraag in België zou zijn als een motief rechtvaardigende de verlening van de verblijfsvergunning” (R.S. nr. 80 829, 10 juni 1999, Adm. Publique, 09/1999, p. 114; R.S. nr. 91 081, 24/11/2000).

In tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd door de tegenpartij kunnen omstandigheden die tot een verblijfsvergunning kunnen bekomen ook beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

Wat in het verleden als buitengewone omstandigheden beschouwd werd kan niet zomaar als onbestaand beschouwd te worden, wat tot een onredelijke en onzorgvuldige beslissing komt.

3.

(...) In tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd door de tegenpartij verwijzen verzoekers niet naar andere dossiers zonder de concrete en persoonlijke elementen toe te passen op hun situatie.

Zoals in de dossiers waarvoor een gunstig antwoord werd gegeven door dezelfde tegenpartij, lijden verzoekers aan:

- dezelfde ziekte: autisme,
- dezelfde nationaliteit: Albanië,
- dezelfde situatie van minderjarigheid van het kind op het moment van de indiening van de aanvraag,
- hetzelfde canvas gebruikt door de raadsman die een gunstig beslissing heeft ontvangen.

Voor het overige verwijzen verzoekers naar de argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift (beroep tot nietigverklaring).”

3.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden noch hoe de bestreden beslissing artikel 4 van diezelfde wet zou schenden, nu dat artikel bepaalt wanneer de bij de wet van 29 juli 1991 voorgeschreven motiveringsplicht niet van toepassing is.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de door de eerste verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de eerste verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit de feitenuiteenzetting in de synthesememorie blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen zodat het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren.

3.7. Artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een

aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.8. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de eerste verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.9. De verzoekende partijen betogen dat gespecialiseerd onderwijs voor autistische mensen niet bestaat in Albanië, reden waarom de eerste verzoekende partij zich tot België wendde, dat autisme een aangeboden (lees: aangeboren) pervasieve ontwikkelingsstoornis is die zich kenmerkt door beperkingen op het gebied van sociale interactie en (non-)verbale communicatie en door een beperkt, repetitief of stereotiep gedragspatroon, dat het hier niet gaat over een kwestie van minder goede kwaliteit zoals samengevat door de verwerende partij, dat de tweede verzoekende partij tot nu toe verblijft in een gespecialiseerde instelling vlakbij Tienen, dat een dergelijke instelling niet bestaat in Albanië, dat dit betekent dat een terugkomst in Albanië schadelijk zal zijn voor de tweede verzoekende partij, wat overeenstemt met een bijzondere moeilijkheid om naar het vaderland terug te keren.

Uit de aanvraag om verblijfsmachtiging van 7 juni 2020 blijkt dat de eerste verzoekende partij als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd dat zij de moeder is van een minderjarig kind dat gehandicapt is, dat de tweede verzoekende partij zeventien jaar oud is, dat de tweede verzoekende partij volgens dokters lijdt aan autisme, dat autisme een aangeboren pervasieve ontwikkelingsstoornis is die zich kenmerkt door beperkingen op het gebied van sociale interactie en (non-)verbale communicatie en door een beperkt, repetitief of stereotiep gedragspatroon, dat de tweede verzoekende partij ingeschreven is in België bij een school voor buitengewoon basisonderwijs – type 2, dat de tweede verzoekende partij in België een cursus in opleidingsvorm 1 in de school G.S.Z. te Sint-Truiden volgt, dat het gaat om een speciale school die onderwijs biedt voor leerlingen met een matige of ernstige mentale beperking en die een voorbereiding geeft in een beschermde leefwereld, dat er in het land van oorsprong van de familie van de tweede verzoekende partij geen speciaal onderwijs bestaat voor kinderen die lijden aan zulke aandoening, dat er bijgevolg in geval van terugkeer naar Albanië zware gevolgen voor het kind zouden bestaan, dat in hun regio van oorsprong er geen adequaat en speciaal onderwijs voor de tweede verzoekende partij bestaat en voor kinderen lijdende aan autisme, zoals in België.

De verwerende partij heeft hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“In de aanvraag wordt verwezen naar de inmiddels meerderjarig geworden zoon, T.F. (...), die aan autisme en gedragsstoornissen met impulsiviteit en agressie lijdt (de diagnose werd in Albanië gesteld zoals blijkt uit een document in de aanvullende stukken). Betrokkene zou nood hebben aan ondersteunende therapie en volgt buitengewoon onderwijs type 2 (matige of ernstige mentale beperking). Volgens de moeder van betrokkene bestaat er geen adequaat onderwijs in Albanië.

Haar zoon is heden 18 jaar en lijdt aan ontwikkelingsstoornissen type autisme met taalachterstand, gedragsproblemen en nood aan mantelzorg die door de moeder verstrekt wordt. De moeder kwam met haar kind recentelijk, namelijk in 2019, naar België. Verondersteld mag worden dat haar kind Nederlandstalig onderwijs volgde zonder kennis van de Nederlandse taal. Dat is geen ideale situatie en dat blijkt ook uit het document van de school Z.(...) waarin staat dat het erg moeilijk is om T.F. (...) te

activeren, dat hij passief is en weinig interesse toont in het klasgebeuren. Gezien de mentale status van betrokkene lijkt het dan ook beter dat hij in zijn eigen taal opgevangen wordt, iets wat in België quasi onmogelijk is. Medische zorg is beschikbaar in Albanië. Dat blijkt ook uit de documenten die aan de aanvraag werden toegevoegd (Regionaal centrum voor mensen met autisme waar T.F. (...) therapie volgde). Bij onderzoek naar beschikbare zorg gaat het er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. In de aanvullende stukken zitten documenten van een Albanese school ("H. LEZHA in Lezhë) waarin wordt gesteld dat onderwijs gecombineerd met therapie op school niet mogelijk is. Speciaal onderwijs is geen medische behandeling en is niet onontbeerlijk gezien dit maar geldt tot 18 jaar. Indien T.F. (...) nog steeds in Albanië naar school wenst te gaan kan ook buiten het schoolgebeuren aanvullend therapie worden gevolgd. Er is geen tegenindicatie tot reizen. Op datum van 27.08.2020 werd door Dr. B. (...) een QMED advies afgeleverd. Het volledige advies kan opgevraagd worden via securmed@ibz.fgov.be Er zijn ook familiale opvangmogelijkheden in Albanië. De vader van mevrouw A.M. (...), de heer N.M. (...), is woonachtig in T. (...). Mevrouw A.M. (...) heeft ook 2 broers die haar kunnen bijstaan: de heer V.M. (...) woonachtig in L. (...) en de heer A.M. (...) woonachtig in T. (...). Ook de vader van T.F. (...), waarvan mevrouw gescheiden is sedert 2007, de heer Tr. F. (...), kan mede instaan voor de zorg van hun gemeenschappelijke kind."

Door louter de elementen van hun aanvraag te herhalen, weerleggen noch ontcrachten de verzoekende partijen voornoemde motieven. Evenmin tonen zij hiermee aan dat voornoemde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Waar de verzoekende partijen benadrukken dat gespecialiseerd onderwijs voor autistische mensen niet bestaat in Albanië en dat het niet gaat over een kwestie van minder goede kwaliteit, gaan zij eraan voorbij dat de verwerende partij betreffende de opgeworpen nood aan gespecialiseerd onderwijs er op wees dat verondersteld mag worden dat het kind Nederlandstalig onderwijs volgde zonder kennis van de Nederlandse taal, dat dit geen ideale situatie is en dit ook blijkt uit een document van de school, dat documenten van een Albanese school werden neergelegd waarin wordt gesteld dat onderwijs gecombineerd met therapie op school niet mogelijk is, dat echter speciaal onderwijs geen medische behandeling is en voorts niet onontbeerlijk is gezien dit maar geldt tot 18 jaar. Er wordt dus betreffende het gespecialiseerd onderwijs niet gemotiveerd dat dit enkel van mindere kwaliteit zou zijn. Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de tweede verzoekende partij tot nu toe verblijft in een gespecialiseerde instelling vlakbij Tienen, dat een dergelijke instelling niet bestaat in Albanië, dat dit betekent dat een terugkomst in Albanië schadelijk zal zijn voor de tweede verzoekende partij, wat overeenstemt met een bijzondere moeilijkheid om naar het vaderland terug te keren, merkt de Raad op dat de eerste verzoekende partij in de aanvraag slechts heeft gewezen op de vereiste van gespecialiseerd onderwijs voor de tweede verzoekende partij doch niet op de noodzaak om in een gespecialiseerde instelling te verblijven. Het kwam aan de verzoekende partijen toe om in het kader van hun aanvraag duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Nu de verzoekende partijen bij hun aanvraag geenszins hebben toegelicht dat de tweede verzoekende partij diende te verblijven in een gespecialiseerde instelling en dat dergelijke instelling niet bestaat in Albanië, diende de verwerende partij hierover niet te motiveren in de bestreden beslissing.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad opmerkt dat de verwerende partij in de thans bestreden beslissing heeft gemotiveerd over de medische zorg van en de opvangmogelijkheden voor de tweede verzoekende partij, met name door te stellen dat de tweede verzoekende partij nood heeft aan mantelzorg die door de eerste verzoekende partij wordt verstrekt, dat medische zorg in Albanië beschikbaar is, dat dit ook blijkt uit de documenten die aan de aanvraag werden toegevoegd, dat het er bij onderzoek naar beschikbare zorg niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat, dat deze vergelijking tot gevolg zou hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België, dat speciaal onderwijs geen medische behandeling is en niet onontbeerlijk is gezien dit maar geldt tot 18 jaar, dat indien de tweede verzoekende partij nog steeds in Albanië naar school wenst te gaan, ook buiten het schoolgebeuren aanvullend therapie kan worden gevolgd, dat er ook familiale opvangmogelijkheden in Albanië zijn, dat de vader van de eerste verzoekende partij woonachtig is in L., dat de eerste verzoekende partij ook twee broers heeft die haar kunnen bijstaan, dat ook de vader van de tweede verzoekende partij, waarvan de eerste verzoekende partij sedert 2007 gescheiden is, mede kan instaan voor de zorg van hun gemeenschappelijk kind. Door louter voor te houden dat het hier niet gaat over een kwestie van minder goede kwaliteit zoals samengevat door de verwerende partij, dat de tweede verzoekende partij tot nu toe verblijft in een

gespecialiseerde instelling vlakbij Tienen, dat een dergelijke instelling niet bestaat in Albanië, dat dit betekent dat een terugkomst in Albanië schadelijk zal zijn voor de tweede verzoekende partij, wat overeenstemt met een bijzondere moeilijkheid om naar het vaderland terug te keren, weerleggen noch ontkrachten de verzoekende partijen voornoemde motieven en slagen zij er evenmin in aan te tonen dat voornoemde motieven foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn. Immers blijkt uit voornoemde motieven dat medische zorg en opvang, weliswaar in een andere vorm, in Albanië beschikbaar zijn. De verzoekende partijen maken met hun betoog dan ook geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar Albanië voor de tweede verzoekende partij schadelijk zal zijn en aldus niet dat ten onrechte geoordeeld werd dat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid.

3.10. De verzoekende partijen stellen verder dat het onderzoek van de aanvraag op twee aspecten, met name de ontvankelijkheid en de grond van de zaak, niet uitsluit dat eenzelfde feit zowel een buitengewone omstandigheid toelatende de invoering van de aanvraag in België zou zijn, als een motief rechtvaardigende de verlenging van de verblijfsvergunning, dat omstandigheden die tot een verblijfsvergunning kunnen bekomen, in tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd door de verwerende partij, ook beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheden, dat wat in het verleden als buitengewone omstandigheden beschouwd werd niet zomaar als onbestaand beschouwd kan worden, wat tot een onredelijke en onzorgvuldige beslissing komt, maar laten na hun betoog te concretiseren zodat zij hiermee geenszins de motieven van de thans bestreden beslissing weerleggen of ontkrachten. Immers tonen zij geenszins aan welke elementen niet werden aanvaard of overwogen door de verwerende partij op grond van het feit dat deze behoren tot de grond van de zaak of omdat deze redenen vormen om een verblijfsvergunning te bekomen doch geen buitengewone omstandigheden inhouden. Evenmin tonen zij aan dat de verwerende partij door hen aangevoerde elementen die in het verleden als buitengewone omstandigheden werden beschouwd, nu als onbestaand beschouwt. De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing *in casu* foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.11. De verzoekende partijen betogen tot slot nog dat zij, in tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd door de verwerende partij, niet naar andere dossiers verwijzen zonder de concrete en persoonlijke elementen toe te passen op hun situatie, dat, zoals in de dossiers waarvoor een gunstig antwoord werd gegeven door dezelfde verwerende partij, sprake is van verzoekende partijen die lijden aan dezelfde ziekte, autisme en dezelfde nationaliteit hebben, de Albanese en sprake is van dezelfde situatie van minderjarigheid van het kind op het moment van het indienen van de aanvraag en van hetzelfde canvas gebruikt door de raadsman die een gunstige beslissing heeft ontvangen.

Uit de aanvraag van de verzoekende partijen van 7 juni 2019 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij in het onderdeel "*besluiten*" aanvoerden dat de verwerende partij in andere dossiers in verband met Albanese kinderen lijdende aan autisme een gunstige beslissing heeft genomen, waarbij zij verwezen naar de familie D., de familie H. en hun respectievelijke dossiernummers.

De verwerende partij heeft hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: "*Betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin mevrouw en haar meerderjarig kind verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag wordt individueel onderzocht.*"

Er kan slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Zoals uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, dient een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet telkens individueel te worden onderzocht. De

verwerende partij heeft een grote discretionaire bevoegdheid in dergelijke zaken. Het volstaat derhalve dat de verwerende partij de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen beoordeelt op hun merites, *quod in casu*. Door in hun aanvraag te stellen dat de verwerende partij in andere dossiers in verband met Albanese kinderen lijdende aan autisme een gunstige beslissing heeft genomen en daarbij te verwijzen naar concrete dossiernummers, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de omstandigheden in de andere dossiers analoog zijn. De verzoekende partijen beperken zich in hun aanvraag immers tot beweringen doch voegen van de concrete dossiers waarnaar zij verwijzen geen stukken waaruit zou kunnen blijken dat het om dezelfde situatie gaat. Bovendien, zelfs indien zou aangetoond zijn of blijken dat het gaat om dezelfde situatie in zoverre in de andere dossiers eveneens Albanese kinderen lijdende aan autisme betrokken zijn, tonen de verzoekende partijen in het kader van hun aanvraag niet aan dat in voormelde of andere dossiers tot ontvankelijkheid werd besloten omdat de problematiek van de *“Albanese kinderen lijdende aan autisme”* werd aanvaard als buitengewone omstandigheden, zonder dat andere omstandigheden aanwezig waren die een terugkeer in de weg stonden. De verzoekende partijen tonen dan ook geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing omtrent de aangevoerde stelling in de aanvraag dat de verwerende partij in andere dossiers in verband met Albanese kinderen lijdende aan autisme een gunstige beslissing heeft genomen, met name dat het *“aan betrokkene (is) om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin mevrouw en haar meerderjarig kind verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag wordt individueel onderzocht.”* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

In de mate dat de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun synthesememorie toelichten dat, zoals in de dossiers waarvoor een gunstig antwoord werd gegeven door dezelfde verwerende partij, sprake is van verzoekende partijen die lijden aan dezelfde ziekte, autisme en dezelfde nationaliteit hebben, de Albanese, en sprake is van dezelfde situatie van minderjarigheid van het kind op het moment van het indienen van de aanvraag en van hetzelfde canvas gebruikt door de raadsman die een gunstige beslissing heeft ontvangen en ter staving de aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de families K., S. en H. voegen evenals de gegrondheidsbeslissing die de familie K. naar aanleiding van haar aanvraag heeft ontvangen, merkt de Raad op dat deze uitgebreidere toelichting slechts na het nemen van de bestreden beslissing werd gegeven en dat voornoemde stukken geenszins voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet gehouden was hiermee rekening te houden en hierover te motiveren. De Raad herhaalt in dit verband dat het aan de verzoekende partijen toekwam om bij hun aanvraag het bestaan van buitengewone omstandigheden duidelijk toe te lichten en dat de verwerende partij slechts gehouden is rekening te houden met en te motiveren over de elementen die verzoekende partijen in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid hebben aangereikt.

Betreffende het aanvoeren van de schending van de beginselen van gelijkheid en niet discriminatie in onderhavige procedure, gelet op de voorgelegde stukken, kan de Raad enkel vaststellen dat ook uit de thans naar voren gebrachte stukken niet blijkt dat het gaat om dezelfde situatie, minstens dat de verzoekende partijen dit niet aannemelijk maken. Vooreerst blijkt uit de door de verzoekende partijen voorgelegde aanvragen van de families S. en H. niet dat deze ook ontvankelijk werden verklaard. Betreffende de aanvraag en de daaropvolgende beslissing tot tijdelijk verblijf voor de familie K., waarvan de verzoekende partijen de stukken bij hun verzoekschrift voegen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in hun synthesememorie aldus wel wijzen op de gelijkenissen, zijnde het op het ogenblik van de aanvraag aanwezige Albanese minderjarige kind dat lijdt aan autisme, doch geenszins aantonen dat het gaat om dezelfde situatie. Immers blijkt uit de gegrondheidsbeslissing van de familie K. niet dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard omwille van het op het ogenblik van de aanvraag aanwezige Albanese minderjarige kind dat lijdt aan autisme en dat geen andere omstandigheden in rekening werden genomen. Uit de door de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift gevoegde stukken betreffende de familie K. blijkt dat deze een minderjarig kind hebben dat geboren is in België, vijf jaar oud is en nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs en dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds minderjarig is. Gezien uit de gegrondheidsbeslissing van de familie K. niet blijkt dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard omwille van het op het ogenblik van de aanvraag aanwezige Albanese minderjarige kind dat lijdt aan autisme en niet blijkt dat de hier voormelde elementen geen relevantie hadden voor het ontvankelijk verklaren van de aanvraag, tonen de verzoekende partijen – waarbij in hun geval sprake is van een kind dat in 2002 geboren is in Italië, sinds 2012 in Albanië en sinds 2019 in België verblijft en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing meerderjarig is – niet aan dat het gaat om dezelfde situatie waardoor hun

aanvraag eveneens ontvankelijk diende te worden verklaard. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat voormelde elementen die verschillend zijn van de situatie van de familie K., met name het jarenlange verblijf in Albanië en het pas sinds 2019 in België verblijven alsook het meerderjarig zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, elementen zijn die in overweging werden genomen bij het niet ontvankelijk verklaren van de aanvraag van de verzoekende partijen. Zo wordt er in dat licht op gewezen dat de tweede verzoekende partij, vergezeld van haar moeder, pas in 2019 naar België kwam waardoor verondersteld mag worden dat zij Nederlandstalig onderwijs volgde zonder kennis van de Nederlandse taal en dit geen ideale situatie is, dat het beter is dat zij in haar eigen taal opgevangen wordt wat in België *quasi* onmogelijk is, alsook dat gespecialiseerd onderwijs niet onontbeerlijk is gezien dit maar geldt tot 18 jaar.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van het non-discriminatiebeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de artikelen 10 en 11 *juncto* artikel 191 van de Grondwet of van artikel 14 van het EVRM.

3.12. Gelet op het voorgaande blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht aldus niet.

3.13. Waar de verzoekende partijen voor het overige nog verwijzen naar de argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift, wijst de Raad op hetgeen uiteengezet werd in punt 3.1. en herinnert hij eraan dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie (zie onder meer RvS 10 november 2015, nr. 232.853 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907) en de Raad enkel de samenvatting van de middelen in de synthesememorie aangevuld met de repliek op de verweernota kan beoordelen.

3.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER